

сдрача — жълти вжгленчета. Минешъ ли надъ брѣга и завиешъ презъ върбитѣ — ще лавнатъ буднитѣ кучета. Но кжде е воденицата?

Върви Илия цѣла вѣчностъ. Носи въ душата си бѣлитѣ орли, разораната нива и разлюлѣнитѣ звънчета.

Коя е тя? Минала е навсѣкжде. Незнайна жена съсъ зелени замайващи очи.

Следъ него вървятъ двама души и тихо шушкатъ:

— Кжде отиде тя?

— Въ пещерата.

— На коситѣ ѝ грѣха иглики. Видѣ ли въ гората, кждето е стѣпилъ нейниятъ кракъ — вредомъ е разцѣвналъ синчець.

— Тя ми замая главата.

— Ходя като лудъ.

Бездъненъ копнежъ се разлива изъ въздуха. Илия се обръща:

— Кжде е пещерата?

Никой. Полумракъ. Измама.

Шипкитѣ клюматъ съ черни цвѣтове.

